

GODZINA ROZSTANIA (1857)

Jest coś takiego w godzinie rozstania,
Co serce nawet najgorętsze schłodzi,
Wszak nasi bliscy z mocy przeznaczenia
Na zawsze muszą od nas stąd odchodzić;
Ja to widziałem i tak wiele bólu
Ślad wycisnęło głęboki w mej głowie,
Bo kto odchodzi jest znacznie szczęśliwszy
Niż bliscy, których zostawia po sobie.

Bez względu na to, jaka to jest podróż –
Pełna przygody w daleki świat jakiś,
Do dzikich głębin lub mroźnej granicy,
W bezdenną pustkę, na wojenne szlaki –
Jest radość w sercu, które się ośmiela,
U wszystkich ludzi i w każdej osobie,
A kto odchodzi jest znacznie szczęśliwszy
Niż bliscy, których zostawia po sobie.

Gdy panna młoda odchodzi do męża
Z wątpliwościami i ze łzami w oczach,
To czyż nadzieja nie jest niczym tęczą
Aby rozchmurzyć jej oblicze w troskach?
Niestety! Matka, która pozostaje,
Na pocieszenie zapewne się dowie –
Iż kto odchodzi jest znacznie szczęśliwszy
Niż bliscy, których zostawia po sobie.

Czy w twoim życiu jest bliski przyjaciel,
Który cię wspiera zawsze i niezłomnie?
Bądź pewien, że czas wspólnej wesołości

Dobiegnie końca nader nieuchronnie.
I gdy nadejdzie dla was czas rozstania –
Niech to nie zmąci spokoju w twojej głowie,
Iż odchodzący jest znacznie szczęśliwszy
Niż ty, którego zostawia po sobie.

Bo tego chce Bóg, tak jest, nie inaczej –
W drodze do celu wędrują pielgrzymi,
Choć są zmęczeni, i tak są weselsi
Niż cała reszta, co nie poszła z nimi.
A kiedy w końcu biedny człek zbolały
Bez sił otwiera śmierci swe podwoje,
Czyż wszak on nie jest o wiele szczęśliwszy
Niż bliscy, których zostawia po sobie?